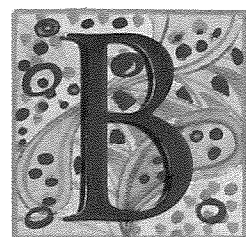

DĚVČÁTKO SE SIRKAMI

Byla hrozná zima, sněžilo a smrákalo se k večeru, však to byl také poslední večer roku, večer silvestrovský. A v té zimě a v té tmě šlo po ulici chudé malé děvčátko, prostovlasé a bosé. Pravda, když šla z domova, měla sice pantofle, ale co jí ty byly platné!

Byly jí totiž hrozně veliké, předtím je nosila její matka, takové byly veliké, a teď je malá ztratila, když přebíhala ulici, protože se kolem hrozně rychle hnaly dva kočáry. Jeden pantofel nemohla najít a s druhým jí utekl jeden uličník, že prý až sám bude mít děti, poslouží mu jako kolíbka.

Bosé nožičky mělo děvčátko zrudlé a promodralé mrazem. Ve staré zástěře měla hromadu sirek a ještě jich svazeček držela v ruce. Celý den od ní nikdo nekoupil ani jednu, ani pětník jí nikdo nedal. Hladová a promrzlá chodila po ulicích a vypadala naprosto zubožená, chudák malá. Sníh jí padal do dlouhých plavých vlasů, tak hezounce vzadu na krku zvlněných, ale na parádu ona opravdu neměla ani pomyslení. Ze všech oken zářilo světlo a celou ulicí lákavě voněla husí pečinka, však byl také Silvestr – ano, na tohle myslela.

Nakonec se usadila a schoulila do koutku mezi dvěma domy, jeden vyčníval do ulice o kousek víc než ten druhý. Nožičky stáhla pod sebe, ale teď jí byla zima ještě víc a domů se bála, vždyť neprodala celý den ani sirku, nedostala ani pětník, tatínek by jí natloukl. Ostatně i doma byla zima, v podkroví měli jen tu střechu nad hlavou a všude tam fičelo dovnitř, i když ty největší škvíry ucpali slámou

DĚVČÁTKO SE SIRKAMI

a hadry. Ručičky měla skoro úplně mrtvé mrazem. Ach, takhle aspoň jedna sirka, to by bylo blaho. Kdyby si tak troufla aspoň jednu ze svazečku vytáhnout, rozškrtnout ji o zeď a ohřát si prsty! A teď tedy jednu vytáhla, „šrrrrr“, ta ale zašuměla, a jak hořela! Teplounký, jasný plamínek to byl, jako svíčka, když kolem ní přidržela dlaň. Ale byla to podivná svíčka. Holčičce připadalo, že sedí před velkými železnými kamny s lesklými mosaznými koulemi a mosazným válečkem, oheň v kamnech tak krásně hořel a blaženě hřál. Ne, copak to je! – Holčička už si i nohy natáhla, aby si je taky ohřála – a vtom plamínek dohasl. Kamna zmizela – a holčička držela v ruce jen malinký vyhořelý koneček sirky.

Rozškrtila další, sirka hořela, sirka svítila a tam, kde světlo dopadalo na zeď, byla stěna náhle průhledná jako plátno, holčička viděla rovnou do pokoje, měli tam prostřeno, na stole sněhobílý ubrus, jemný porcelán, a jak se krásně voňavě kouřilo z té pečené husičky nadívané švestkami a jablíčky! A co bylo ještě nádhernější, husa seskočila z mísy a s vidličkou a nožem v zádech se kolébala po podlaze, přišla přímo k chudé holčičce – a vtom sirka uhasla a před děvčátkem byla jen silná studená zeď.

Škrtila další. A hned seděla pod tím nejkrásnějším vánočním stromkem, byl ještě větší a ještě bohatěji nazdobený než ten, co teď o Vánocích viděla skleněnými dveřmi u jednoho bohatého kupce. Na zelených větvích hořelo tisíce svíček a ze stromku na ni shlížely pestré obrázky, takové, jaké byly ve výlohách obchodů. Maličká vztáhla obě ruce nahoru – a vtom sirka zhasla, vánoční svíčky stoupaly výš a výš, teď viděla, že jsou to jasné hvězdy, jedna právě spadla a po nebi za sebou zanechala dlouhou ohnivou čáru.

„To někdo umřel,“ zašeptala maličká, protože její nebožka babička, jediný člověk, který na ni býval hodný, vždycky říkala: „Když spadne hvězda, vzlétne lidská duše k Bohu.“

Opět rozškrtila sirku o zeď, kolem dokola se rozlilo světlo a v jeho záři stála před ní babička, v zářivém jasu, laskavá a milá.

„Babičko,“ zvolala maličká, „vezmi mě s sebou! Já vím, že až

DĚVČÁTKO SE SIRKAMI

zhasne sirka, budeš pryč, pryč jako ta roztopená kamna, jako ta krásná husička a jako ten velikánský a skvostný stromek.“ A honem rozškrtla všechny sirky, co jí ve svazku zbývaly, chtěla babičku ještě zdržet. A sirky se rozzářily takovým světlem, že kolem ní bylo jasněji než ve dne. Babička ještě nikdy nebyla tak hezká a tak veliká. Zvedla si holčičku do náruče a obě dvě spolu odlétly v radosti a záři vysoko, vysoko, až tam, kde nebyla zima, hlad ani strach – byly u Pánaboha.

Ale v koutě u domu seděla v mrazivém jitru holčička s červenými tvářemi a s úsměvem na rtech – mrtvá, neboť zmrzla v poslední večer starého roku. Novoroční jitra se rozbřeslo nad malým tělíčkem, v ruce mělo svazeček sirek, skoro celý vyhořelý. Chtěla se ohrát, říkali lidé, ale nikdo nevěděl, co hezkých věcí viděla a v jaké záři vešla s babičkou do radosti nového roku.

